

Oğlan ve Arılar

Çınar BİBER

Oğlan ve Arılar

Çınar BİBER

Leo okul bahçesini çok severdi. Her sabah derse başlamadan önce çiçeklerin yanına çömelir ve arıları izlerdi. Minicik ve tüylüydüler, çiçekten çiçeğe vızıldayarak uçuyorlardı. Bazıları kehribar rengiydi, bazıları siyah, bazılarının da pas rengi kırmızı çizgileri vardı. Leo mavi defterini çıkarır ve onları dikkatle çizerdi. Bu meşgul küçük canlılar hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

Öğretmeni Bayan Lee, beyaz bluzunun üzerine yeşil bir bahçıvan önlüğü giymişti. Leo'nun yanına çömelip gülümsedi. "Neler fark ettin?" diye sordu. Leo, ahşap bir direğin küçük bir deliğine giren arıyı işaret etti. "Bu arı kovana gitmiyor," dedi. "Nerede yaşıyor?" Bayan Lee gözlüğünü düzeltti. "Bu bir yerli yalnız arı," dedi.

Bayan Lee, birçok yerli arının kovanlarda hiç yaşamadığını anlattı. Ağaçtaki minik deliklerde ya da çıplak toprakta tek başlarına yuva yaparlar. "Onlar önemli tozlaştırıcılardır," dedi. "Onlar olmasa birçok çiçek ve meyve yetişmezdi." Leo bunu defterine yazdı. Bir deliğin yanına küçük bir arı çizdi. "Yani yuva yapmak için güvenli yerlere mi ihtiyaçları var?" diye sordu. Bayan Lee başını salladı.

Teneffüste Leo, arkadaşı Maya'ya yalnız arıları anlattı. Maya yaşına göre uzundu, siyah saçları iki topuz yapılmıştı. "Onlara bir yuvalama alanı yapmalıyız!" dedi. Ela gözleri parladı. "Ben içi boş dallar toplayabilirim." Leo sırtıttı, dişlerindeki boşluk görüldü. "Ben de toprağı kazabilirim," dedi. Bayan Lee'yi bulmaya koştular.

Bayan Lee ellerini ırdtı. "Ne harika bir fikir!" dedi. "Bir arı oteli ve ıplak toprak alanı yapabiliriz." Sınıfa bir arı oteli resmi gsterdi. İi boş dallar ve ubuklarla doldurulmuş ahşap bir ereveydi. "Yalnız arılar yumurtalarını iine bırakır," dedi. "Sonra uçlarını amurla kapatırlar." ocuklar yardım etmek iin heyecanlıydı.

Maya bez çantasını getirdi ve bahçe kulübesinden içi boş dallar topladı. Leo küçük bir mala ile bir parça çıplak toprağı kazdı. Diğer arkadaşlar da yardım etti. Dallarını ahşap bir çerçeveye yerleştirip sıkıca bastırdılar. Bayan Lee çerçeveyi güneşli bir çite bağıladı. "Arılar sıcaklığı sever," dedi. "Ve yuvalarını kapatmak için çamura ihtiyaçları var."

Leo her gün yuvalama alanını izledi. Mavi defterine minik arıların resimlerini çizdi. Bazı arılar bir pirinç tanesinden büyük değildi. Tüylü kehribar gövdeleri ve narın kanatları vardı. "Çok küçükler," diye fısıldadı Leo. "Ama çok büyük işler yapıyorlar." Maya yanında durdu. "Sence gelecekler mi?" diye sordu. Leo geleceklerini umuyordu.

Bir sabah Leo, dalların yakınında havada asılı duran bir arı gördü. İçi boş bir dala kondu ve içine süründü. Leo nefesini tuttu. Sonra başka bir arı geldi. Ve bir başkası. Taşınıyorlardı! Leo koşup Bayan Lee'ye haber verdi. "Otelimizi buldular!" diye bağırdı. Bayan Lee gülümsedi. "Yalnız arılar naziktir," dedi. "Korkmadıkça sokmazlar."

Leo ve Maya yuvalama alanının yanında sessizce oturdular. Arıların bacaklarında sarı polen taşıdığını gördüler. Bazı arılar çıplak toprakta küçük delikler kazdı. "Bak!" Maya işaret etti. "Şu kazıyor." Bayan Lee, toprakta yuva yapan arıların çıplak toprağa ihtiyacı olduğunu anlattı. "Tüneller yapıp yumurtalarını oraya bırakırlar," dedi. Leo defterine polen pantolonlu bir arı çizdi.

Bahçe mutlu arılarla vızıldıyordu. Çiçekten çiçeğe uçuyorlardı ve çiçekler her zamankinden daha parlak açıyordu. Leo arıların birçok şekilde ve boyutta geldiğini fark etti. Bazıları minik ve siyahtı, bazıları çizgili, bazıları da pas rengi kırmızıydı. "Hepsi farklı," dedi. "Ama hepsi bahçenin büyümesine yardım ediyor." Bayan Lee başını salladı. "Tozlaştırıcılar pek çok biçimde olur."

Bir gn bir arı Leo'nun koluna kondu. Hiç kıpırdamadan durdu. Arı bir an dinlendi, sonra uęup gitti. "Gıdıklıdım!" Leo gld. Maya kıkırdadı. "Artık bir arı dostusun." Arıların çiçeklerin etrafında vızıldamasını izlediler. Leo gurur duydu. Bu minik yardımcılar iin gvenli bir yuva yapmaya yardım etmiřti. Ve onlar da baheyi daha gzel bir yer yapıyorlardı.

Bayan Lee her çocuęa arı řeklinde kűűűű bir rozet verdi. "Hepiniz arı yardımcılarısınız," dedi. Leo rozetini hardal sarısı tiřörtűne taktı. Defterine yazdı: "Yalnız arılar tek bařına yuva yapar. İçi boş dallara ve çıplak topraęa ihtiyaçları var. Onlar önemli tozlařtırıcılarıdır." Arı otelinin ve etrafında uçuřan arıların resmini çizdi.

Okul yılının sonunda bahçe çiçekler ve arılarla doluydu. Leo yedi farklı arı türü saydı. Bazıları karınca kadar küçüktü. Diğerleri daha büyük ve daha tüylüydü. "Küçük yardımcılar bile büyük fark yaratabilir," dedi Bayan Lee. Leo minik arılarını düşündü. Her gün çok çalışıyorlardı ve artık yaşayacakları güvenli bir yerleri vardı.

Leo ailesini arı otelini görmeye getirdi. Küçük kız kardeşi bir arıyı işaret etti. "Tehlikeli mi?" diye sordu. "Hayır," dedi Leo. "Onlar nazık. Sadece yuvalarını yapmak ve çiçek bulmak istiyorlar." Ona içi boş dalları ve çıplak toprağı gösterdi. "Bunu onlar için yaptık," dedi. "Ve onlar bahçemizin büyümesine yardım ediyor."

O gece Leo mavi defterine bir resim çizdi. Bahçeyi çiçeklerle, arı otelini ve mutlulukla vızıldayan minik arıları çizdi. Yazdı: "Önemli tozlaştırmacılar pek çok biçimde olur. Bazıları kovanlarda yaşar, bazıları tek başına. Ama hepsi doğaya yardım eder." Defteri gülümseyerek kapattı. Yarın arıları tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

Ve her sabah Leo hâlâ bahçeye uğrar. Meşgul minik arıları izler ve onların nazik vızıltısını dinler. En küçük canlıların bile büyük işler yapabileceğini bilir. Biraz nezaket ve takım çalışmasıyla fark yaratmaya yardım etti. Peki bahçe? Oğlan ve arılar sayesinde yaşamla vızıldıyor.